ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΜΗΜΑ) ΤΗΣ 19ης ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Paolo Benassi κατά Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων

«Κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ΕΚ — Ἐξαγορά δικαιωμάτων ἐπί τῆς συντάξεως»

Ὑπόθεση 194/80

Περίληψη

Ὑπάλληλοι — Ἀποδοχές — Βασικός μισθός — Ἔννοια — Ἐφαρμογή κατά τόν καθορισμό τῶν ληπτέων ὑπ' ὄψη συνταξίμων ἐτῶν σέ περίπτωση μεταφορᾶς δικαιωμάτων ἐπί τῆς συντάξεως

(Κανονισμός ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ΕΚ ἄρθρο 66 καί παράρτημα VIII ἄρθρο 11 παράγραφος 2)

Ὁ βασικός μισθός, ὅπως προβλέπεται στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ΕΚ, περιλαμβάνει τά ποσά πού ἐμφαίνονται στόν πίνακα τῆς διατάξεως αὐτῆς, προσαρμοσμένα, σέ ἐνδεχομένη περίπτωση, βάσει τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει θεσπισθεῖ γιά τίς ἕδρες ἀπό τό Συμβούλιο, κατόπιν τῆς προβλεπομένης στό ἄρθρο 65 ἐτησίας ἐξετάσεως, χωρίς τό περιεχόμενό του νά δύναται νά ποικίλλει ἀπό τῆς μιᾶς διατάξεως στήν ἄλλη, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχουν ἀντικειμενικοί λόγοι, δικαιολογοῦντες μιά τέτοια διαφορά.

Ἡ κατ' αὐτόν τόν τρόπο ὁριζομένη ἔννοια τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἰσχύει, ἰδίως, γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Στήν ὑπόθεση 194/80

Paolo Benassi, ὑπάλληλος στήν ὑπηρεσία ὁρολογίας τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων στό Λουξεμβοῦργο, κάτοικος Bridel, 7, rue Kennedy, μέ τόπο ἐπιδόσεων τό γραφεῖο τοῦ ἐντολοδόχου του Victor Biel, δικηγόρου Λουξεμβούργου, κατοίκου Λουξεμβούργου, 18 A, rue des Glacis,

προσφεύγων,

1 — Γλώσσα διαδικασίας: ἡ γαλλική.

κατά

Επιτροπης των Ευρωπαϊκων Κοινοτητων, ἐκπροσωπουμένης ἀπό τόν νομικό της σύμβουλο Joseph Griesmar, ἐπικουρούμενο ἀπό τόν Robert Andersen, δικηγόρο Βρυξελλῶν, κάτοικο B-1180 Βρυξελλῶν, 214, avenue Montjoie, μέ ἀντίκλητο στό Λουξεμβοῦργο τόν Oreste Montalto, μέλος τῆς νομικῆς της ὑπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg,

καθ' ἧς,

ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἀντικείμενο νά ἀναγνωρισθεῖ ὅτι ὁ ἀριθμός τῶν συνταξίμων ἐτῶν, τά ὁποῖα ὀφείλει νά λάβει ὑπ' ὄψη ἡ Ἐπιτροπή, σύμφωνα μέ τό δικό της συνταξιοδοτικό καθεστώς, βάσει τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ ἰσοδυνάμου ἤ τοῦ κατ' ἀποκοπή ποσοῦ ἐξαγορᾶς, περί τοῦ ὁποίου προνοεῖ τό ἄρθρο 11 ἐδάφιο 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, πρέπει, κατ' ἐφαρμογή τῶν γενικῶν διατάξεων, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐκδοθεῖ πρός ἐκτέλεση τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου 11 ἐδάφιο 2 καί ἰδίως τοῦ ἄρθρου 3 ἐδάφιο 3 τῶν ἀνωτέρω γενικῶν διατάξεων, νά ὑπολογίζεται σέ συνάρτηση πρός τόν βασικό ἐτήσιο μισθό τοῦ ὑπαλλήλου, χωρίς νά λαμβάνεται ὑπ' ὄψη ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς, ἐν προκειμένω ἴσος πρός 148,7 σύμφωνα μέ τόν κανονισμό 2998/75 τοῦ Συμβουλίου τῆς 17ης Νοεμβρίου 1975,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

συγκείμενο ἀπό τούς O. Due, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore καί A. Χλωρό, δικαστές,

γενικός εἰσαγγελεύς: F. Capotorti
γραμματεύς: J. A. Pompe, βοηθός γραμματεύς

ἐκδίδει τήν ἀκόλουθη

2816

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τά πραγματικά περιστατικά τῆς ὑποθέσεως, ἡ ἐξέλιξη τῆς διαδικασίας, οἱ προτάσεις, οἱ ἰσχυρισμοί καί τά ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων ἔχουν συνοπτικῶς ὡς ἑξῆς:

I — Περιστατικά καί ἔγγραφη διαδικασία

Ὁ Paolo Benassi διωρίσθη, μέ ἀπόφαση τῆς 8ης Ἰανουαρίου 1975, δόκιμος ὑπάλληλος ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1974, ἡμερομηνίας εἰσόδου του στήν ὑπηρεσία τῶν Κοινοτήτων, στόν 6αθμό LA 8, κλιμάκιο 2, στήν ὑπηρεσία μεσοπροθέσμου καί μακροπροθέσμου μεταφράσεως, μέ τόπο ὑπηρεσίας τό Λουξεμβοῦργο.

Ἐν συνεχεία, μέ ἀπόφαση τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 29ης Σεπτεμβρίου 1975 ἐμονιμοποιήθη στήν θέση καί στόν 6αθμό του ἀπό 1ης Σεπτεμβρίου 1975.

Ὁ 6ασικός του μισθός κατά τόν χρόνο τῆς μονιμοποιήσεώς του ἦταν 34 644 BFR, ἐνῶ ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τό Βέλγιο καί τό Λουξεμβοῦργο ἦταν 148,7, σύμφωνα μέ τόν κανονισμό 2998/75 τῆς 17ης Νοεμβρίου 1975 πού ἴσχυσε ἀναδρομικῶς ἀπό 1ης Ἰουλίου 1975.

Στήν χώρα καταγωγῆς του, τήν Ἰταλία, ὁ προσφεύγων εἶχε συμπληρώσει συντάξιμη ὑπηρεσία 186 μηνῶν, πού ἀντιπροσώπευαν, σέ λιρέτες ποσό 4 478 420, τό ὁποῖο ἀντιστοιχοῦσε, σύμφωνα μέ τίς σχετικές τιμές συναλλάγματος σέ 343 495 BFR.

Ὁ Paolo Benassi ἔκαμε χρήση τῆς εὐχερείας πού παρέχει στούς ὑπαλλήλους τό ἄρθρο 11 ἐδάφιο 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως νά καταβάλλουν στίς Κοινότητες εἴτε τό ἀσφαλιστικό στατιστικό ἰσοδύναμο τῶν δικαιωμάτων συντάξεως, πού ἔχουν ἀποκτήσει πρό τῆς εἰσόδου τους στήν ὑπηρεσία τῶν Κοινοτήτων εἴτε τό ὀφειλόμενο κατά τήν ἀποχώρησή τους ἀπό τό ταμεῖο συνταξιοδοτήσεως τῆς ἐθνικῆς διοικήσεως τοῦ ὀργανισμοῦ ἤ τῆς ἐπιχειρήσεως, κατ' ἀποκοπήν ποσό τῆς ἐξαγορᾶς.

Λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τόν 6αθμό μονιμοποιήσεώς του, ἡ Ἐπιτροπή προσδιώρισε τόν ἀριθμό τῶν συνταξίμων ἐτῶν, πού ὑπελόγιζε σύμφωνα μέ τό δικό της συνταξιοδοτικό καθεστώς, ἐπί τῇ 6άσει τοῦ κατ' ἀποκοπήν ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς, καθώρισε δέ μέ ὑπηρεσιακό σημείωμα τῆς 17ης Μαρτίου 1980 τόν ἀριθμό αὐτό σέ 2 ἔτη, 3 μῆνες καί 7 ἡμέρες.

Ἐν ὄψει τοῦ ἐν λόγω ὑπολογισμοῦ, ἡ Ἐπιτροπή ὑπελόγισε τόν ἀριθμό τῶν συνταξίμων ἐτῶν, ἐφαρμόζοντας τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τῶν γενικῶν διατάξεων περί ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 11 ἐδάφιο 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

Μέ ἐπιστολή τῆς 17ης Μαρτίου 1980, πού ἐπρωτοκολλήθη στήν γενική γραμματεία τῆς Ἐπιτροπῆς τήν 18η Μαρτίου 1980, ὁ προσφεύγων ὑπέ6αλε διοικητική ἔνσταση 6άσει τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, μέ τήν ὁποία ἀμφισ6ητεῖ, κυρίως, τήν ἐφαρμογή τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, στόν ἐτήσιο 6ασικό μισθό του, ἰσχυριζόμενος ὅτι τό σύστημα αὐτό 9ά εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά

τόν πλήξει δύο φορές στήν περίπτωση πού θά άπεχώρει συνταξιοδοτούμενος στήν Ἰταλία. Μία πρώτη φορά λόγω τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς στόν βασικό ἐτήσιο μισθό του ἐν ὄψει τοῦ ὑπολογισμοῦ τῶν ληπτέων ὑπ' ὄψη συνταξίμων ἐτῶν γιά τήν σύνταξη ἀρχαιότητός του καί, μία δεύτερη φορά λόγω τῆς ἐφαρμογῆς ἐπί τοῦ ποσοῦ αὐτῆς, ὅταν θά τοῦ κατεβάλλετο, τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς πού ἐφαρμόζεται στήν σύνταξη τῶν ἀποχωρούντων ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι ἐγκαθίστανται στήν Ἰταλία. Κατά τόν προσφεύγοντα, ὁ ἀριθμός τῶν ληπτέων ὑπ' ὄψη συνταξίμων ἐτῶν πρέπει νά ὑπολογισθεῖ σέ συνάρτηση μέ τόν ἐτήσιο βασικό μισθό του κατά τόν χρόνο τῆς μονιμοποιήσεώς του, ἄνευ προσαρμογῆς βάσει τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, θεωρεῖ δέ ὅτι δικαιοῦται νά τοῦ ἀναγνωρισθοῦν 3 ἔτη, 4 μῆνες καί 15 ἡμέρες.

Στήν ἀπό 2 Σεπτεμβρίου 1980 ἀπάντησή της, ἡ Ἐπιτροπή ἀπέρριψε τήν διοικητική ἔνσταση ἰσχυριζομένη ὅτι ὁ βασικός ἐτήσιος μισθός γιά τόν ὑπολογισμό τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ληπτέων ὑπ' ὄψη συνταξίμων ἐτῶν προσδιορίσθη σύμφωνα μέ τήν νομολογία τοῦ Δικαστηρίου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἀπόφαση τῆς 13ης Ἰουλίου 1978, Jacquemart κατά Ἐπιτροπῆς (114/77, REC. 1978, σ. 1697).

Δεδομένου ὅτι ὁ προσφεύγων ἔλαβε τήν ἀπάντηση τῆς Ἐπιτροπῆς μόλις τήν 3η Ὀκτωβρίου 1980, ἐθεώρησε ὅτι ἡ ἔνστασή του εἶχε σιωπηρῶς ἀπορριφθεῖ, ἀπό τῆς 18ης Ἰουλίου 1980, ἤσκησε δέ τήν παρούσα προσφυγή, πού ἐπρωτοκολλήθη στήν γραμματεία τήν 30ή Σεπτεμβρίου 1980.

Κατόπιν ἐκθέσεως τοῦ εἰσηγητοῦ δικαστοῦ καί μετ' ἀκρόαση τοῦ γενικοῦ εἰσαγγελέως, τό Δικαστήριο (δεύτερο τμῆμα) ἀπεφάσισε τήν ἔναρξη τῆς προφορικῆς διαδικασίας χωρίς προηγουμένη διεξαγωγή ἀποδείξεων.

II — Αἰτήματα τῶν διαδίκων

Ὁ *προσφεύγων* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— Νά δεχθεῖ τύποις τήν προσφυγή.

— Νά τήν κρίνει παραδεκτή.

— Ἐπί τῆς οὐσίας:

Νά κρίνει ὅτι γιά τήν ἐφαρμογή τῶν γενικῶν διατάξεων περί ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ὡς βασικός μισθός πρέπει νά λαμβάνεται ὁ μισθός τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, χωρίς συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς.

— Κατά συνέπεια, ἀποφαινόμενο κατά πλήρη δικαιοδοσία,

Νά κρίνει ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὀφείλει νά δεχθεῖ ὡς μεταφορά κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, περίοδο 3 ἐτῶν, 4 μηνῶν καί 15 ἡμερῶν.

— Ἄλλως, νά παραπέμψει τήν ὑπόθεση στήν Ἐπιτροπή πρός νέο ὑπολογισμό ἐπί τῇ βάσει τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ὅπως αὐτός καθορίζεται στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, χωρίς συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς.

— Ἐν πάση περιπτώσει, νά καταδικάσει τήν Ἐπιτροπή σέ ὅλα τά δικαστικά καί λοιπά ἔξοδα τῆς δίκης.

Ἡ *καθ' ἧς* ζητεῖ ἀπό τό Δικαστήριο:

— Νά κρίνει τήν προσφυγή ὡς ἀβάσιμη

καί

— Νά ἀποφανθεῖ ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων κατά τά νόμιμα.

III — Ἰσχυρισμοί καί ἐπιχειρήματα τῶν διαδίκων

Ἐπί τοῦ παραδεκτοῦ

Ὁ *προσφεύγων* θεωρεῖ ὅτι ἡ προσφυγή του εἶναι παραδεκτή, διότι ἠσκήθη ἐμπροθέσμως, ὁ ἴδιος δέ ὑπέστη ἀντικειμενική

βλάβη μέ τήν ἀπώλεια, λόγω τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ πού ἐννοεῖ νά ἐφαρμόζει ἡ Ἐπιτροπή, ἑνός ὁλοκλήρου ἔτους, ἑνός μηνός καί μερικῶν ἡμερῶν, ἐπί τῆς περιόδου, πού θά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη γιά τήν ἐκκαθάριση τῆς συντάξεώς του κατά τόν χρόνο τῆς ἀποχωρήσεώς του.

Ἐπ' αὐτοῦ, ὁ προσφεύγων ἀναφέρεται στήν ὑπόθεση Deshormes κατά Ἐπιτροπῆς (ὑπόθ. 17/78, Rec. 1979-2, σ. 189), στήν ὁποία τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι ὁ ὑπάλληλος ἔχει νόμιμο καί ἄμεσο συμφέρον νά στραφεῖ κατά πράξεως πού προσδιορίζει τά δικαιώματα ἐπί τῆς συντάξεώς του.

Ἡ *καθ' ἧς* θεωρεῖ καί αὐτή ὅτι δέν ἀμφισβητεῖται τό παραδεκτό τῆς προσφυγῆς.

Ἐπί τῆς οὐσίας

1. Ἐπί τῆς ἐννοίας τοῦ βασικοῦ μισθοῦ

Ὁ προσφεύγων ἐπικαλεῖται τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3 τῶν γενικῶν διατάξεων περί ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, πού ὁρίζει ὅτι οἱ μετατροπές γιά τόν ὑπολογισμό τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ληπτέων ὑπ' ὄψη γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου συνταξίμων ἐτῶν γίνονται σέ συνάρτηση μέ τόν βασικό μισθό.

Ὁ ἐτήσιος βασικός μισθός εἶναι, κατά τόν προσφεύγοντα, τό ἄθροισμα τῶν δώδεκα μηνιαίων βασικῶν μισθῶν, πράγμα πού ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νά παραπέμψει στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ, τό ὁποῖο ὁρίζει τούς βασικούς μισθούς γιά κάθε βαθμό καί κλιμάκιο.

Εἶναι λοιπόν φανερό ὅτι ἡ Ἐπιτροπή συγχέει τίς ἀποδοχές μέ τόν βασικό μισθό.

Ἡ *καθ' ἧς* ἀντιτάσσει ὅτι ἡ ἑρμηνεία πού δίδει ὁ προσφεύγων δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψη τό γεγονός ὅτι, ἐπί πολλά ἔτη καί ἰδίως κατά τόν χρόνο τῆς μονιμοποιήσεώς του, ἡ ἀναπροσαρμογή τῶν μισθῶν τῶν ὑπαλλήλων, πού εἶχε ὡς σκοπό νά λάβει ὑπ' ὄψη τήν γενική ἐξέλιξη τοῦ ἐπιπέδου τῶν πραγματικῶν ἀμοιβῶν ἐντός τῆς Κοινότητος, ἐγίνετο μέ τήν ἀνύψωση τῶν βασικῶν μισθῶν, ἐνῶ οἱ ἀναπροσαρμογές, πού εἶχαν ὡς σκοπό νά λάβουν ὑπ' ὄψη τίς διακυμάνσεις τοῦ κόστους ζωῆς, ἐγίνοντο μέ τήν τροποποίηση τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς.

Ἐπ' αὐτοῦ ἡ Ἐπιτροπή μνημονεύει τήν ὑπόθεση 114/77 Jacquemart κατά Ἐπιτροπῆς, στήν ὁποία τό Δικαστήριο, θεωρώντας ὅτι τό ἄρθρο 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως παρέχει στό Συμβούλιο τήν ἐπιλογή τῶν πλέον καταλλήλων μέσων καί τύπων γιά τήν ἐφαρμογή πολιτικῆς ἀμοιβῶν σύμφωνης πρός τά κριτήρια τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ, ἔκρινε ὅτι, ἄν καί ἡ ἀναπροσαρμογή τῶν ἀποδοχῶν μέ τήν ἀναπροσαρμογή τῶν βασικῶν μισθῶν πού ἐμφαίνονται στόν ἐνσωματωμένο στό ἄρθρο 66 πίνακα φαίνεται πλέον σύμφωνη πρός τίς μεθόδους, οἱ ὁποῖες προβλέπονται στά ἄρθρα 64 καί 65, τό Συμβούλιο δύναται ἐν τούτοις νά προβαίνει στήν ἀνύψωση τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν, ἐφαρμόζοντας ἕνα συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς στά ἐν λόγω ποσά. Προβαίνοντας στήν διάκριση μεταξύ γεωγραφικῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς, στούς ὁποίους ἀναφέρεται τό ἄρθρο 64 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως καί συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς, δυναμένων νά ἐφαρμοσθοῦν ἀπό τό Συμβούλιο, στό πλαίσιο τοῦ ἄρθρου 65; πρός τόν σκοπό τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ἐπιπέδου τῶν διαφόρων στοιχείων τῶν ἀποδοχῶν γιά τούς ὑπαλλήλλους, πού ὑπηρετοῦν στίς προσωρινές ἕδρες, ἀπό τό ὁποῖο ἐπίπεδο προκύπτουν οἱ ἀποδοχές γιά τούς ἄλλους τόπους ὑπηρεσίας, τό Δικαστήριο ἔκρινε, στήν ἴδια ὑπόθεση, ὅτι ἐνῶ οἱ πρῶτοι δέν ἀποτελοῦν μέρος τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, τοῦτο δέν ἰσχύει γιά τούς δεύτερους. Ἐξ αὐτοῦ ἡ Ἐπιτροπή συνάγει ὅτι, ἐν προκειμένω, ὀρθῶς ὑπελόγισε τόν ἀριθμό τῶν ληπτέων ὑπ' ὄψη συνταξίμων ἐτῶν, σέ συνάρτηση μέ τό ποσό πού ἐμφαίνεται στόν ἐνσωματωμένο στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ πίνακα, ἀναπροσαρμοσμένο κατά τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς, ὁ ὁποῖος ἐφαρμόζεται στίς ἀποδοχές τῶν ὑπαλ-

λήλων, πού ὑπηρετοῦν στίς προσωρινές ἕδρες τῶν Κοινοτήτων, δηλαδή 147,8 καί ὅτι, κατ' αὐτόν τόν τρόπο, δέν ὑπελόγισε τόν ἀριθμό τῶν συνταξίμων ἐτῶν παρά σέ συνάρτηση μέ τόν βασικό ἐτήσιο μισθό, ὅπως τόν ὅρισε τό Δικαστήριο.

2. Ἐπί τῶν συνεπειῶν τοῦ τρόπου ὑπολογισμοῦ πού υἱοθέτησε ἡ Ἐπιτροπή

Ὁ *προσφεύγων* ἀμφισβητεῖ τό σύστημα ὑπολογισμοῦ, πού ἐφήρμοσε ἡ Ἐπιτροπή, ἐπικαλούμενος τίς ἀπαράδεκτες συνέπειες πού ἔχει, λόγω τῶν παραλόγων ἀνισοτήτων καί διακρίσεων πού συνεπάγεται. Ἡ ἔλλειψη λογικῆς τοῦ συστήματος πού ἐφήρμοσε ἡ Ἐπιτροπή ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα, κατά τόν προσφεύγοντα, νά τόν πλήξει δύο φορές, στήν περίπτωση πού θά ἀπεχώρει, συνταξιοδοτούμενος, στήν Ἰταλία.

Ἡ καθ' ἧς ὑποστηρίζει ὅτι τά ἐπιχειρήματα τοῦ προσφεύγοντος θεμελιώνονται ἐπί συγχύσεως μεταξύ τῶν γεωγραφικῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς, στούς ὁποίους ἀναφέρεται τό ἄρθρο 64 καί τῶν συντελεστῶν πού ἐθεσπίσθησαν μέχρι τό 1976, στό πλαίσιο τοῦ ἄρθρου 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, πρός τόν σκοπό τοῦ καθορισμοῦ τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπηρετούντων στίς προσωρινές ἕδρες ὑπαλλήλων, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπορρέουν οἱ ἀποδοχές στούς ἄλλους τόπους ὑπηρεσίας. Κατά τήν Ἐπιτροπή, ὅποιος καί ἄν ἦταν ὁ τόπος ὑπηρεσίας τοῦ προσφεύγοντος κατά τόν χρόνο τῆς ἐξαγορᾶς τῶν δικαιωμάτων του ἐπί τῆς συντάξεως, ὁ βασικός ἐτήσιος μισθός θά εἶχε προσδιορισθεῖ κατά τόν ἴδιο τρόπο. Δηλαδή, θά ἦταν ἴσος πρός τό δωδεκαπλάσιο τοῦ ποσοῦ, πού ἐμφαίνεται στόν ἐνσωματωμένο στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως πίνακα, προσηρμοσμένο κατά τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς 147,8 πού ἐφαρμόζεται στίς ἀποδοχές τῶν ὑπηρετούντων στίς προσωρινές ἕδρες ὑπαλλήλων.

Στό ἐπιχείρημα τοῦ προσφεύγοντος, ὅτι πλήττεται στήν περίπτωση πού ἀποχωρήσει, συνταξιοδοτούμενος, στήν Ἰταλία δεδομένου ὅτι τό ποσό τῆς συντάξεώς του θά τροποποιηθεῖ βάσει τοῦ ἰσχύοντος γιά τήν χώρα αὐτή συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, ἡ καθ' ἧς ἀντιτάσσει, κατά πρῶτον, τό ἀπαράδεκτο τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ ὡς στηριζομένου ἐπί ἁπλῆς ὑποθέσεως, τῆς ὁποίας ἡ ἐνδεχομένη πραγματοποίηση δέν θά γίνει παρά κατά τήν ἡλικία συνταξιοδοτήσεως, ἐνῶ ὁ προσφεύγων δέν αἰτιολογεῖ ἄμεσο καί βέβαιο συμφέρον. Ἐπί πλέον, κατά τήν καθ' ἧς, ὁ ἐν λόγω ἰσχυρισμός εἶναι ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀβάσιμος, διότι ἡ ἐφαρμογή τοῦ γεωγραφικοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς ἐπί τοῦ ποσοῦ τῆς συντάξεως τῶν ἀποχωρούντων ὑπαλλήλων, πού ἔχουν δηλώσει ὅτι θά ἐγκατασταθοῦν στήν Ἰταλία, δέν συνεπάγεται, γιά τούς τελευταίους κανένα πλεονέκτημα ἤ μειονέκτημα, σέ σχέση μέ τούς λοιπούς συνταξιούχους πού ἔχουν ὁρίσει ἀλλοῦ τήν κατοικία τους.

Κατά τήν καθ' ἧς, οἱ γεωγραφικοί συντελεστές ἀναπροσαρμογῆς, ὄχι μόνο δέν διασποῦν τήν ἰσότητα μεταξύ ὑπαλλήλων, ἀλλά τήν πραγματοποιοῦν, καθ' ὅσον, λόγω τοῦ διορθωτικοῦ τους ἀποτελέσματος, ἐπιδιώκουν ἀκριβῶς νά παράσχουν σέ ὅλους τούς συνταξιούχους ὑπαλλήλους, τήν ἴδια ἀγοραστική δύναμη, ἀνεξαρτήτως τοῦ τόπου κατοικίας τους.

3. Ἐπί τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀποφάσεως Jacquemart

Ὁ προσφεύγων ἀμφισβητεῖ τόν γενικό καί κανονιστικό χαρακτήρα, πού ἡ Ἐπιτροπή προσδίδει στήν ἀπόφαση Jacquemart κατά Ἐπιτροπῆς, στηριζομένη στήν σκέψη 22 τοῦ σκεπτικοῦ, ἀπό τήν ὁποία προκύπτει ὅτι «ὁ βασικός μισθός, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ΕΚ, περιλαμβάνει τά ποσά πού ἐμφαίνονται στόν ἐνσωματωμένο στήν διάταξη αὐτή πίνακα, ἀναπροσαρμοσμένα, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, κατά τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς, πού ἔχει θεσπίσει γιά τίς προσωρινές ἕδρες τό Συμβούλιο». Κατά τόν προσφεύγοντα, ἡ ἀπόφαση αὐτή ἀποτελεῖ «res inter alios acta», ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τήν ἐπιφύλαξη, πού διατυπώνεται στήν

σκέψη 24 in fine τοῦ σκεπτικοῦ τῆς ἰδίας ἀποφάσεως («χωρίς καμμία ἀντικειμενική σκέψη νά δικαιολογεῖ μιά τέτοια διαφορά»).

Ὁ προσφεύγων παρατηρεῖ ὅτι ἡ κατάσταση μεταξύ τῆς ὑποθέσεως Jacquemart καί τῆς προκειμένης εἶναι θεμελιωδῶς καί ἀντικειμενικῶς διάφορη. Στήν πρώτη περίπτωση, ἐπρόκειτο περί ὑπολογισμοῦ μιᾶς ἀποζημιώσεως ἀποχωρήσεως, πού δέν εἶναι παρά συσσωρευμένες ἀμοιβές. Στήν παρούσα ὑπόθεση, πρόκειται ἀντιθέτως περί μέτρου ἤ τρόπου ἐφαρμοστέων γιά τήν μετατροπή καί τόν ὑπολογισμό τῶν δικαιωμάτων ἐπί τῆς συντάξεως.

Ἔτσι ἡ ἀπόφαση Jacquemart ὀρθῶς ἔκρινε ὅτι τό ἐπίδομα ἀποχωρήσεως πρέπει νά ὑπολογίζεται μέ ἐφαρμογή τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, ὑπ' αὐτή δέ τήν ἔννοια προέβαλε τήν ἀρχή τῆς ἰσότητος τῶν ὑπαλλήλων γιά νά αἰτιολογήσει τήν ἀπόφασή του.

Κατά τόν προσφεύγοντα ὅμως, ἡ ὁμοιόμορφη ἐφαρμογή, γιά τόν ὑπολογισμό τῶν δικαιωμάτων ἐπί τῆς συντάξεως, τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 3 παράγραφος 3 τῶν γενικῶν διατάξεων περί ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, πού ἀναφέρεται στόν βασικό μισθό, δέν γεννᾶ κανένα κίνδυνο ἄνισης μεταχειρίσεως. Ὁ κίνδυνος αὐτός ὑφίσταται, ἐν τούτοις, ἐφ' ὅσον, μετά τήν ἀπόφαση Jacquemart, θά ἐφαρμόζεται ἔννοια διαφορετική ἐκείνης πού ἐφηρμόζετο πρό τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, γιά τόν ὑπολογισμό τῶν μεταφερομένων δικαιωμάτων, δηλαδή τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, πού προβλέπεται στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, χωρίς συντελεστή.

Ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται ὅτι αὐτή ἡ ἔννοια τοῦ βασικοῦ μισθοῦ εἶχε ὑπερισχύσει κατά τήν θέσπιση τῶν γενικῶν διατάξεων περί ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII, οἱ ὁποῖες ἐτέθησαν ἐν ἰσχύι τήν 1η Ἰουλίου 1969, ὑπ' αὐτήν δέ τήν ἔννοια πρέπει νά ἑρμηνεύονται, σύμφωνα μέ τό πνεῦμα πού ἐπεκράτησε κατά τόν χρόνο τῆς θεσπίσεως τῶν ἐν λόγω διατάξεων. Ἄν ἡ Ἐπιτροπή ἐπιθυμεῖ νά συνταχθεῖ μέ μία ἑρμηνεία τῆς ἐννοίας τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, σύμφωνη μέ τήν ἀπόφαση Jacquemart, ὀφείλει, κατά τόν προσφεύγοντα, νά ἀντιμετωπίσει τήν τροποποίηση ὁρισμένων διατάξεων, πού συνδέονται μέ τήν ἔννοια τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ὅπως ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 72 ἐδάφιο 2 τοῦ κανονισμοῦ καί τοῦ ἄρθρου 8 παράγραφος 2 τῆς κανονιστικῆς ρυθμίσεως περί καλύψεως τῶν κινδύνων ἀσθενείας, ἤ ἐκείνη τοῦ ἄρθρου 73 ἐδάφιο 1 τοῦ κανονισμοῦ περί τῆς συνεισφορᾶς τοῦ ὑπαλλήλου γιά τίς ἐπαγγελματικές ἀσθένειες καί τά ἀτυχήματα.

Θέλοντας νά ὁρίσει τόν βασικό μισθό ὑπό τό φῶς τῆς ἀποφάσεως Jacquemart, ἡ Ἐπιτροπή δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψη τήν σχετικότητα τοῦ δεδικασμένου καί προσδίδει στήν ἀπόφαση αὐτή ἀναδρομική ἰσχύ, πράγμα πού, κατά τόν προσφεύγοντα, εἶναι ἀντίθετο μέ κάθε νομική πρακτική.

Ὁ προσφεύγων παρατηρεῖ ὅτι, εἶναι φανερό ὅτι, κατά τόν χρόνο τῆς μονιμοποιήσεώς του, δηλαδή τόν Σεπτέμβριο 1975, ἡ Ἐπιτροπή ἐθεώρει ὡς βασικό μισθό μόνο τόν μισθό πού ἐμφαίνεται στόν πίνακα τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, πράγμα πού δίδει, γιά τόν ἴδιο τόν προσφεύγοντα τό ἐτήσιο ποσό τῶν 415 728 φράγκων καί ὄχι 618 188 φράγκων, πού τοῦ ἀντιτάσσει τώρα ἡ Ἐπιτροπή στηριζομένη στήν προαναφερθεῖσα ὑπόθεση τοῦ Δικαστηρίου. Ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἀπόφαση αὐτή ἔχει ὡς μόνο σκοπό νά προλάβει ἄνιση μεταχείριση μεταξύ ὑπαλλήλων, μέ αὐτή δέ τήν σειρά σκέψεων τό Δικαστήριο ἔκρινε ὅτι τό ἐπίδομα ἀποχωρήσεως δέν ἀποτελεῖ παρά σώρευση πραγματικῶν ἀμοιβῶν, διατυπώνοντας πάντως ρητή ἐπιφύλαξη ὡς πρός τήν ἀντικειμενική καί γενική ἰσχύ τῶν δικαιολογητικῶν τῆς θεσπίσεώς του σκέψεων.

Ὁ προσφεύγων παρατηρεῖ, ἐξ ἄλλου, ὅτι, παρά τήν ἰσχύ πού ἔχουν οἱ ἀποφάσεις τοῦ Δικαστηρίου, μία ἀτομική ἀπόφαση δέν δύναται νά μεταβάλει σέ τίποτα τόν νόμο πού διέπει τούς διαδίκους καί ὅτι, ἀκόμα καί ἄν ἐπήρχετο σήμερα τροποποίηση τῆς νομοθεσίας, ἡ τροποποίηση αὐτή δέν θά ἠδύνατο νά ἐπηρεάσει μία κατάσταση, ἡ

ὁποία, κατά τήν γνώμη τοῦ προσφεύγοντος πρέπει νά ρυθμισθεῖ ἐπί τῇ βάσει τῶν μισθῶν πού ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψη κατά τόν χρόνο τῆς μονιμοποιήσεώς του, δηλαδή κατά τόν Σεπτέμβριο 1975.

Ἡ καθ' ἧς ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἑρμηνεία πού δίδει τό Δικαστήριο στίς διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως δέν περιορίζεται στίς συγκεκριμένες περιπτώσεις, ἀλλά ἀποκτᾶ γενική ἀξία καί ὅτι, ὁ δημιουργικός ρόλος τῆς νομολογίας, καί συγκεκριμένα τοῦ Δικαστηρίου, στήν διαμόρφωση καί ἐξέλιξη τοῦ κοινοτικοῦ δικαίου εἶναι γνωστός καί γίνεται δεκτός, ὥστε δέν δύναται νά ἀμφισβητηθεῖ.

Κατά τήν Ἐπιτροπή, τό Δικαστήριο μέ τήν ἀπόφασή του ἐπί τῶν ὑποθέσεων 79/63 καί 82/63 (J. Reynier καί P. Orba κατά Ἐπιτροπῆς, 3 Ἰουνίου 1964, Rec. 1964, σ. 527), ἔχει ὑπογραμμίσει τήν σπουδαιότητα τῆς δικαστικῆς ἑρμηνείας τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, δεχθέν ὅτι αὐτή εἶναι ἀντιτάξιμη ἔναντι ὅλων τῶν ὀργάνων τῆς Κοινότητος ἀκριβῶς ὅπως καί ὁ ἴδιος ὁ κανονισμός.

Ἡ καθ' ἧς δηλώνει ὅτι ἐλάμβανε συνεπῶς πάντοτε ὑπ' ὄψη τίς ἀποφάσεις τοῦ Δικαστηρίου κατά τήν ἐφαρμογή τῶν ἑρμηνευθεισῶν διατάξεων τοῦ κανονισμοῦ θεωροῦσα ὅτι ὑποχρεοῦται νά ἐφαρμόζει ἀμέσως τόν κανόνα, τοῦ ὁποίου τό Δικαστήριο τῆς ὑπέδειξε τήν ἔννοια καί τήν ἔκταση. Ἀναφέρει ὅτι ἐνήργησε κατά τόν τρόπο αὐτό εἰς ἐκτέλεση τῶν ἀποφάσεων τοῦ Δικαστηρίου τῆς 7ης Ἰουνίου 1977 ἐπί τῶν ὑποθέσεων 20/71 (Sabbatini κατά Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου) καί 32/71 (Bauduin κατά Ἐπιτροπῆς), ὅσον ἀφορᾶ τήν χορήγηση ἤ τήν ἐπαναχορήγηση ex nunc τῆς ἀποζημιώσεως ἀποδημίας γιά τούς θήλεις ὑπαλλήλους, πού (τήν) εἶχαν στερηθεῖ κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 4 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως ἤ τόν ὑπολογισμό τοῦ ἐπιδόματος ἀποχωρήσεως, μέ τήν ἐφαρμογή τῆς ἐννοίας τοῦ βασικοῦ μισθοῦ πού ἔδωσε ἡ ἀπόφαση Jacquemart.

Ἀντίθετα μέ τούς ἰσχυρισμούς τοῦ προσφεύγοντος, δέν πρόκειται γιά τήν, ὑπό τό φῶς τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἀναδρομική ἐφαρμογή μιᾶς ἐκτελεστικῆς τοῦ κανονισμοῦ διατάξεως ἀλλά γιά τήν ἄμεση καί ὀρθή ἐφαρμογή της. Οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ, οἱ ὁποῖες, κατόπιν τῆς ἑρμηνείας τοῦ Δικαστηρίου, ἀποκτοῦν ἔκταση διάφορη ἐκείνης πού τούς προσέδιδε προηγουμένως τό ὄργανο, εἶναι, δυνάμει τῆς ἀρχῆς τοῦ ἀντιταξίμου τῆς δικαστικῆς ἑρμηνείας ἔναντι τῶν ὀργάνων, ἐφαρμοστέες ὑπό τήν νέα τους σημασία ἐπί προϋπαρχουσῶν καταστάσεων, οἱ ὁποῖες ὅμως δέν ἔχουν ἀκόμα ρυθμισθεῖ.

Ὁμοίως, κατά τήν Ἐπιτροπή, δέν ὑπάρχει παραβίαση τοῦ «νόμου τῶν διαδίκων», ὅπως ἰσχυρίζεται ὁ προσφεύγων, λόγω τοῦ ὅτι οἱ καταβολές, πού προβλέπονται στό ἄρθρο 11 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, δέν ἔχουν καμμία συμβατική βάση ἀλλά γίνονται ἐπί τῇ βάσει τῶν ἐφαρμοστέων διατάξεων, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τήν ἑρμηνεία πού εἶχε δώσει τό Δικαστήριο, ἡ ὁποία εἶναι ἀντιτάξιμη ἔναντι τῶν ὀργάνων, ἀκριβῶς ὅπως καί ὁ ἴδιος ὁ κανονισμός.

Ἐξ ἄλλου, ἡ Ἐπιτροπή ἀμφισβητεῖ τό ἐπιχείρημα τοῦ προσφεύγοντος περί «πνεύματος τοῦ νόμου» σύμφωνα μέ τό ὁποῖο, κατά τόν χρόνο τῆς θέσεως ἐν ἰσχύι τῶν γενικῶν διατάξεων περί ἐκτελέσεως τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, τά ποσά, πού ἐμφαίνονται στόν πίνακα τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ κανονισμοῦ, ἀπετέλουν τόν βασικό μισθό στόν ὁποῖο ἀναφέρεται τό ἄρθρο 3 παράγραφος 3. Παρατηρεῖ ὅτι, κατά τόν χρόνο τῆς θέσεως ἐν ἰσχύι τῶν ἀνωτέρω διατάξεων, ἡ μέθοδος, πού ἠκολούθει τό Συμβούλιο γιά τήν ἀναπροσαρμογή τῶν ἀμοιβῶν, ἦταν διάφορη τῆς μεθόδου πού υἱοθετήθη πειραματικῶς στίς 21 Μαρτίου 1972 καί ἡ ὁποία ἐγκατελείφθη ἐν συνεχείᾳ, στίς 29 Ἰουνίου 1976, χάριν μεθόδου ἀναλόγου πρός τήν ἀρχική. Ἐνῶ κατά τήν ἐποχή ἐκείνη καί σήμερα ἡ ἀναπροσαρμογή τῶν ἀμοιβῶν ἐγίνετο δι' ἀναπροσαρμογῆς τῶν ἐμφαινομένων στόν πίνακα τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ

κανονισμοῦ βασικῶν μισθῶν, κατά τήν μεταβατική περίοδο 1972 ἕως 1976, ἡ ἀναπροσαρμογή αὐτή ἐγίνετο μέ τήν προσαρμογή τῶν ἐμφαινομένων στόν πίνακα τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ ποσῶν, βάσει τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, ὁ ὁποῖος ἐφηρμόζετο ἐπί τῶν ἀμοιβῶν τῶν ὑπαλλήλων, τῶν ὑπηρετούντων στίς προσωρινές ἕδρες τῶν Κοινοτήτων, ἐν προκειμένω 148,7 ἀπό 1ης Ἰουλίου 1975. Ἄν καί οἱ μέθοδοι ἀναπροσαρμογῆς τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀμοιβῶν ἦταν κατά καιρούς διαφορετικές, ἡ ἔννοια τοῦ βασικοῦ μισθοῦ παρέμεινε ἀμετάβλητη.

Στό ἐπιχείρημα τοῦ προσφεύγοντος, κατά τό ὁποῖο ἡ ἑρμηνεία τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, πού δίδει ἡ ἀπόφαση Jacquemart, ἰσχύει μόνο γιά τόν καθορισμό τοῦ ἐπιδόματος ἀποχωρήσεως, πράγμα πού διευκρίνισε τό Δικαστήριο διατυπώνοντας τήν ἐπιφύλαξη ὅτι δέν ὑπῆρχε καμμία ἀντικειμενική σκέψη, πού νά δικαιολογεῖ ὅτι ὁ ὅρος «βασικός μισθός» ἔχει στό ἄρθρο 12 Γ τοῦ παραρτήματος VIII ἄλλη ἔννοια ἀπό ὅ,τι στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, ἡ καθ' ἧς ἀπαντᾶ ὅτι, ἄν καί τό Δικαστήριο δέν ἀποκλείει a priori κάθε ἄλλη δικαιολογημένη ἀπό ἀντικειμενικές σκέψεις ἑρμηνεία, ἐν τούτοις ἡ ἑρμηνεία πού ἐδέχθη, κατόπιν λεπτομεροῦς ἀναλύσεως τῶν ἄρθρων 62-70 τοῦ κανονισμοῦ, ἀποκτᾶ διαστάσεις ἀρχῆς ὑπό τήν ἔννοια ὅτι, ἐλλείψει τέτοιων σκέψεων, ἡ ἑρμηνεία αὐτή πρέπει νά υἱοθετεῖται. Αὐτό προκύπτει ἀπό τό ὅτι τό Δικαστήριο, στήν ὑπόθεση Jacquemart ὅρισε τόν βασικό μισθό, ὅπως προβλέπεται στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, γιά νά ἐξετάσει ἐν συνεχεία τό ἐνδεχόμενο ἀντικειμενικῶν λόγων, πού θά ἐδικαιολόγουν διαφορετική ἑρμηνεία τοῦ ὅρου, στό θέμα τοῦ ἐπιδόματος ἀποχωρήσεως.

Οἱ ἀντικειμενικές σκέψεις, στίς ὁποῖες ἀνεφέρθη τό Δικαστήριο, ἀφοροῦσαν, στό πλαίσιο τῆς ἐν λόγω ἀποφάσεως, τήν περίπτωση ὅπου ἡ υἱοθέτηση τῆς ἰδίας ἑρμηνείας θά ἔθιγε τήν ἀρχή τῆς ἰσότητος τῶν ὑπαλλήλων, πού εὑρίσκονται σέ καταστάσεις δεκτικές συγκρίσεως. Ἐπ' αὐτοῦ ἡ καθ' ἧς ὑποστηρίζει ὅτι ἡ κατά τήν ἀπόφαση Jacquemart ἔννοια τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ὁδηγεῖ σέ μεγαλύτερη ἰσότητα μεταχειρίσεως μεταξύ ὑπαλλήλων, ἀντίθετα μέ τό ὑποστηριζόμενο ἀπό τόν προσφεύγοντα σύστημα, τό ὁποῖο θά ὁδηγοῦσε σέ σοβαρές διακρίσεις ἀνάλογα μέ τό ἄν ἡ μονιμοποίηση τῶν ἐνδιαφερομένων ἔγινε πρίν ἤ μετά τήν 1η Ἰανουαρίου 1977. Ἀπό τῆς ἡμερομηνίας αὐτῆς, ἀναφέρει ἡ καθ' ἧς, οἱ βασικοί μισθοί, ὅπως προκύπτουν ἀπό τόν πίνακα τοῦ ἄρθρου 66, ηὐξήθησαν κατόπιν τῶν νέων κλιμάκων ἀμοιβῶν, στίς ὁποῖες εἶχε ἐνσωματωθεῖ τό ποσό ἀναπροσαρμογῆς γιά τό Βέλγιο καί τό Λουξεμβοῦργο — τό ὁποῖο ἦταν τελευταῖα 157,8 — πράγμα πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα νά τό ἐπαναφέρει στά 100 % (κανονισμός 3177 τοῦ Συμβουλίου τῆς 21ης Δεκεμβρίου 1976).

Ἡ ἐφαρμογή τοῦ συστήματος, πού ὑποστηρίζει ὁ προσφεύγων, θά ὁδηγοῦσε σέ βέβαιη ἀνισότητα εἰς βάρος τῶν μονιμοποιηθέντων μετά τήν 1η Ἰανουαρίου 1977 ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι θά ἐλάμβαναν λιγότερα συντάξιμα ἔτη ἀπό τούς μονιμοποιηθέντες πρό τῆς ἀνωτέρω ἡμερομηνίας. Ἀντιθέτως, τό σύστημα ὑπολογισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ὁρισμοῦ τῆς ἐννοίας τοῦ βασικοῦ μισθοῦ πού ἔδωσε ἡ ἀπόφαση Jacquemart, ἐπιτρέπει τήν ἐξουδετέρωση τῆς ἐπιπτώσεως τῶν κατά καιρούς μεταβολῶν τῶν μεθόδων ἀναπροσαρμογῆς τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀμοιβῶν καί τήν ἀποκατάσταση τῆς ἰσότητος μεταχειρίσεως μεταξύ ὑπαλλήλων.

Τέλος, ἡ Ἐπιτροπή ἀναφέρει ὅτι ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977, ὁπότε τό Συμβούλιο μετέβαλε τήν πολιτική ἀποδοχῶν, πού συνίστατο στήν ἀνύψωση τοῦ ἐπιπέδου τῶν ἀποδοχῶν μέσω συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς, γίνεται ἐτησίως ἀναθεώρηση τῆς κλί-

μακος ἀποδοχῶν. Ἑπομένως, τόσο γιά τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 72 παράγραφος 3 — εἰδική ἐπιστροφή τοῦ μέρους τῶν ἐξόδων πού ὑπερβαίνει τό ἥμισυ τοῦ βασικοῦ μηνιαίου μισθοῦ — ὅσο καί τοῦ ἄρθρου 73 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως — συμμετοχή τοῦ ὑπαλλήλου στήν κάλυψη τῶν κινδύνων ἐκτός ὑπηρεσίας ἐντός ὁρίου 0,1 % τοῦ βασικοῦ μισθοῦ — ὡς βασικός μισθός νοοῦνται ἀναγκαίως τά ποσά, πού ἐμφαίνονται στόν πίνακα τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, στά ὁποῖα ἔχει ἐνσωματωθεῖ ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς γιά τό Βέλγιο καί τό Λουξεμβοῦργο, ἀπό 1ης Ἰανουαρίου 1977. Κατά τήν καθ' ἧς, τό γεγονός ὅτι, πρό τῆς ἀποφάσεως Jacquemart, κατά τήν διάρκεια τῆς ἰσχύος τοῦ πειραματικοῦ συστήματος πού εἶχε υἱοθετήσει στίς 21 Μαρτίου 1972 τό Συμβούλιο, ἐρμήνευε τήν ἔννοια τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ὡς ἀναφερομένη στά ποσά πού ἐμφαίνονται στόν πίνακα τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ κανονισμοῦ, χωρίς συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς, εἶναι ἄσχετο πρός τήν παρούσα δίκη, ἡ ὁποία ἀφορᾶ τήν ἄμεση ἐφαρμογή τῆς ἐννοίας τοῦ βασικοῦ μισθοῦ στίς ἔννομες καταστάσεις, πού δέν ἔχουν ἀκόμα ρυθμισθεῖ, σύμφωνα μέ τήν ἑρμηνεία τήν ὁποία ἔδωσε ἡ ἀπόφαση Jacquemart.

Ὁ προσφεύγων, ἐκπροσωπούμενος ἀπό τόν V. Biel, δικηγόρο Λουξεμβούργου καί ἡ Ἐπιτροπή τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων, ἐκπροσωπουμένη ἀπό τόν R. Andersen, δικηγόρο Βρυξελλῶν, ἠγόρευσαν κατά τήν συνεδρίαση τῆς 18ης Ἰουνίου 1981.

Ὁ γενικός εἰσαγγελεύς ἀνέπτυξε τίς προτάσεις του στήν συνεδρίαση τῆς 1ης Ὀκτωβρίου 1981.

Σκεπτικό

1 Μέ δικόγραφο πού κατέθεσε στήν γραμματεία τοῦ Δικαστηρίου στίς 30 Σεπτεμβρίου 1980, ὁ P. Benassi, ὑπάλληλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κοινοτήτων ἤσκησε προσφυγή μέ τήν ὁποία ζητεῖ τήν ἀκύρωση τῆς ἀπό 2 Σεπτεμβρίου 1980 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία εἶχε ἀπορρίψει τήν, βάσει τοῦ ἄρθρου 90 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων τῶν ΕΚ, ὑποβληθεῖσα διοικητική του ἔνσταση, μέ τήν ὁποία ἐζήτει νά ὑπολογισθεῖ ὁ ἀριθμός τῶν ληπτέων ὑπ' ὄψη γιά τόν ὑπολογισμό τῆς συντάξεώς του ἐτῶν, βάσει τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ στατιστικοῦ ἰσοδυνάμου ἤ τοῦ κατ' ἀποκοπή ποσοῦ ἐξαγορᾶς, περί τοῦ ὁποίου προνοεῖ τό ἄρθρο 11 ἐδάφιο 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων, κατ' ἐφαρμογή τῶν γενικῶν διατάξεων, οἱ ὁποῖες ἔχουν ἐκδοθεῖ πρός ἐκτέλεση τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου 11 ἐδάφιο 2 καί ἰδίως τοῦ ἄρθρου 3 ἐδάφιο 3 τῶν ἀνωτέρω γενικῶν διατάξεων, σέ συνάρτηση πρός τόν βασικό ἐτήσιο μισθό χωρίς νά ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὁ συντελεστής ἀναπροσαρμογῆς, ἐν προκειμένω ἴσος πρός 148,7, πού ἔχει καθορισθεῖ ἀπό τόν κανονισμό 2998/75 τοῦ Συμβουλίου τῆς 17ης Νοεμβρίου 1975.

2 Ὁ προσφεύγων ὑποστηρίζει ἐπ' αὐτοῦ, ὅτι ὁ βασικός ἐτήσιος μισθός προκύπτει ἀπό τό ἄθροισμα τῶν δώδεκα βασικῶν μηνιαίων μισθῶν, πού καθορίζονται σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, τό ὁποῖο

καθορίζει τούς βασικούς μισθούς γιά κάθε βαθμό καί κλιμάκιο, χωρίς έφαρμογή συντελεστοῦ άναπροσαρμογῆς. Ἡ έφαρμογή συντελεστοῦ άναπροσαρμογῆς έπί τοῦ άνωτέρω ποσοῦ όφείλεται σέ σύγχυση μεταξύ τῶν κατά κυριολεξία άποδοχῶν καί τοῦ βασικοῦ μισθοῦ.

3 Ὁ προσφεύγων ἰσχυρίζεται, ἐξ ἄλλου, ὅτι ἄν ληφθεῖ ὑπ' ὄψη ὁ ἐτήσιος βασικός μισθός, προσηρμοσμένος βάσει ἑνός συντελεστοῦ άναπροσαρμογῆς, τοῦτο θά εἶχε ἀπαράδεκτες συνέπειες λόγω τῶν ἀτόπων ἀνισοτήτων καί διακρίσεων πού προκύπτουν γιά τούς ἐνδιαφερομένους, ἀναλόγως τοῦ τόπου ὅπου ὑπηρετοῦν.

4 Ἡ Ἐπιτροπή, στηριζομένη στήν ἀπόφαση τοῦ Δικαστηρίου τῆς 13ης Ἰουλίου 1978, ἐπί τῆς ὑποθέσεως 114/77 Jacquemart κατά Ἐπιτροπῆς (Rec. 1978, σ. 1697), διακρίνει μεταξύ γεωγραφικῶν συντελεστῶν άναπροσαρμογῆς, στούς ὁποίους ἀναφέρεται τό ἄρθρο 64 ἐδάφια 1 καί 2 καί συντελεστῶν άναπροσαρμογῆς, πού ἔχει καθορίσει τό Συμβούλιο, κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 65 ἐδάφιο 2 τοῦ κανονισμοῦ, γιά τόν καθορισμό τοῦ ἐπιπέδου τῶν διαφόρων στοιχείων τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπαλλήλων, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦν στίς διάφορες ἕδρες τῶν Κοινοτήτων. Ἡ Ἐπιτροπή ὑποστηρίζει ὅτι, ἐνῶ οἱ γεωγραφικοί συντελεστές άναπροσαρμογῆς δέν ἀποτελοῦν μέρος τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, αὐτό δέν ἰσχύει γιά τήν δεύτερη κατηγορία συντελεστῶν.

5 Ὅπως ἐδέχθη τό Δικαστήριο μέ τήν ἀνωτέρω ἀπόφασή του, ὁ ἀναφερόμενος στό ἄρθρο 64 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως συντελεστής άναπροσαρμογῆς ἀποβλέπει στήν διασφάλιση σέ ὅλους τούς ὑπαλλήλους ἀποδοχῶν πού νά ἔχουν τήν ἴδια ἀγοραστική δύναμη, ἀνεξαρτήτως τόπου ὑπηρεσίας. Ἀντιθέτως, ὁ ἀναφερόμενος στό ἄρθρο 65 συντελεστής άναπροσαρμογῆς ἐμφανίζεται ὡς μέσο, τό ὁποῖο διαθέτει τό Συμβούλιο γιά νά προβαίνει στήν άναπροσαρμογή τῶν ἀποδοχῶν ὅλων τῶν ὑπαλλήλων καί τοῦ λοιποῦ προσωπικοῦ τῶν Κοινοτήτων.

6 Ἡ δεύτερη αὐτή κατηγορία συντελεστοῦ άναπροσαρμογῆς, πού ἀποτελεῖ στοιχεῖο τοῦ μηχανισμοῦ άναπροσαρμογῆς τῶν ἀποδοχῶν τῶν ὑπηρετούντων στίς ἕδρες τῶν Κοινοτήτων ὑπαλλήλων, προορίζεται, ὡς ἐκ τῆς λειτουργίας του, νά ἐνσωματωθεῖ στόν βασικό μισθό, δεδομένου ὅτι ἔχει θεσπισθεῖ γιά τόν καθορισμό τῶν ἀποδοχῶν διά τῆς προσαρμογῆς τῶν ἀναφερομένων στόν πίνακα τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως τῶν ὑπαλλήλων ποσῶν.

7 Ὁ πίνακας αὐτός δέν προσδιορίζει κατά τρόπο αὐτόνομο τόν βασικό μισθό κατά τήν μονιμοποίηση, παρά μόνο ἐφ' ὅσον τά ποσά πού ἀναφέρει δέν ἔχουν πράγματι άναπροσαρμοσθεῖ βάσει τοῦ συντελεστοῦ τοῦ ἄρθρου 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως. Ὁ βασικός μισθός προκύπτει εἴτε ἀπό τήν

ἀναπροσαρμογή τῶν ἐν λόγω ποσῶν μέ τήν ἐφαρμογή τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, ὅπως συνέβη κατά τά ἔτη 1972 ἕως 1976 εἴτε ἀπό τήν ἐνημέρωση τοῦ πίνακα τοῦ ἄρθρου 66 μέ τήν ἐνσωμάτωση τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, ὅπως συμβαίνει γιά τήν μετά τήν 1η Ἰανουαρίου 1977 περίοδο.

8 Πρέπει νά σημειωθεῖ ὅτι ἡ κατά τόν τρόπο αὐτό ὁριζομένη ἔννοια τοῦ βασικοῦ μισθοῦ ἐπιτρέπει τήν ἀποφυγή τῆς παράλογης συνέπειας, πού συνίσταται στήν ἀναγνώριση, γιά τούς σκοπούς τοῦ κοινοτικοῦ συνταξιοδοτικοῦ καθεστῶτος, διαφορετικῆς ἀρχαιότητος, ἀνάλογα μέ τό ἄν οἱ πρό τῆς θέσεως ἐν ἰσχύι τοῦ κανονισμοῦ διακυμάνσεις τοῦ κόστους ζωῆς ἔχουν ἤ μή ἐνσωματωθεῖ στούς ἀριθμούς τοῦ πίνακος τοῦ ἄρθρου 66 τοῦ κανονισμοῦ.

9 Ἐξ ἄλλου, τό ἐπιχείρημα τοῦ προσφεύγοντος κατά τό ὁποῖο ἡ ἐφαρμογή τοῦ συστήματος τῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς ὁδηγεῖ σέ διακρίσεις ἤ μειονεκτήματα εἰς βάρος του, δέν λαμβάνει ὑπ' ὄψη τήν σαφή καί ἀκριβή διάκριση, πού εἰσάγει ὁ κανονισμός μεταξύ γεωγραφικῶν συντελεστῶν ἀναπροσαρμογῆς καί συντελεστῶν τοῦ ἄρθρου 65.

10 Πρέπει νά διευκρινισθεῖ ὅτι, ὁ βασικός μισθός, ὅπως προβλέπεται στό ἄρθρο 66 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως, περιλαμβάνει τά ποσά πού ἐμφαίνονται στόν πίνακα τῆς διατάξεως αὐτῆς, προσαρμοσμένα, σέ ἐνδεχομένη περίπτωση, βάσει τοῦ συντελεστοῦ ἀναπροσαρμογῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει θεσπισθεῖ γιά τίς ἕδρες ἀπό τό Συμβούλιο, κατόπιν τῆς προβλεπομένης στό ἄρθρο 65 ἐτησίας ἐξετάσεως, χωρίς τό περιεχόμενό του νά δύναται νά ποικίλλει ἀπό τῆς μιᾶς διατάξεως στήν ἄλλη, ἐφ' ὅσον δέν ὑπάρχουν ἀντικειμενικοί λόγοι, δικαιολογοῦντες μιά τέτοια διαφορά.

11 Ἡ ἀπόδοση στήν ἔννοια τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, πού ἀντιστοιχεῖ στόν βαθμό τῆς μονιμοποιήσεως — ἐν ὄψει τοῦ καθορισμοῦ τῶν ληπτέων ὑπ' ὄψη συνταξίμων ἐτῶν, βάσει τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ στατιστικοῦ ἰσοδυνάμου ἤ τοῦ κατ' ἀποκοπή ποσοῦ ἐξαγορᾶς, περί τοῦ ὁποίου προνοεῖ τό ἄρθρο 11 ἐδάφιο 2 τοῦ παραρτήματος VIII τοῦ κανονισμοῦ — περιεχομένου διαφόρου ἐκείνου, τό ὁποῖο ἐδέχθη τό Δικαστήριο στήν προμνημονευθείσα ἀπόφαση, δέν φαίνεται δικαιολογημένη.

12 Πρέπει λοιπόν νά γίνει δεκτό ὅτι ἡ Ἐπιτροπή ὀρθῶς ἑρμήνευσε τήν ἔννοια τοῦ βασικοῦ μισθοῦ, ἐν ὄψει τοῦ καθορισμοῦ τῶν ληπτέων ὑπ' ὄψη συνταξίμων ἐτῶν, βάσει τοῦ ποσοῦ τοῦ ἀσφαλιστικοῦ στατιστικοῦ ἰσοδυνάμου ἤ τοῦ κατ' ἀποκοπή ποσοῦ τῆς ἐξαγορᾶς, ὡς περιλαμβάνουσα ἐπίσης τόν συντελεστή ἀναπροσαρμογῆς τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου 65 τοῦ κανονισμοῦ ὑπηρεσιακῆς καταστάσεως.

13 Ἑπομένως, ἡ προσφυγή πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ὡς ἀδάσιμη.

Ἐπί τῶν δικαστικῶν ἐξόδων

14 Κατά τό ἄρθρο 69 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, ὁ ἡττηθείς διάδικος καταδικάζεται στά δικαστικά ἔξοδα.

15 Ὁ προσφεύγων ἡττήθη.

16 Σύμφωνα ὅμως μέ τό ἄρθρο 70 τοῦ κανονισμοῦ διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγῶν ὑπαλλήλων τῶν Κοινοτήτων, τά ὄργανα φέρουν τά ἔξοδα, στά ὁποῖα ὑπεβλήθησαν.

Διά ταῦτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμῆμα)

κρίνει καί ἀποφασίζει:

1) Ἀπορρίπτει τήν προσφυγή.

2) Κάθε διάδικος φέρει τά δικαστικά του ἔξοδα.

Due Pescatore Χλωρός

Ἐδημοσιεύθη σέ δημοσία συνεδρίαση στό Λουξεμβοῦργο στίς 19 Νοεμβρίου 1981.

Ὁ γραμματεύς

H. A. Rühl

Κύριος ὑπάλληλος διοικήσεως

Ὁ πρόεδρος τοῦ δευτέρου τμήματος

O. Due